



ΕΤΟΣ 63ον

26 Ιουλίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 30 (3243)

Η ΥΙΟΘΕΣΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Στόν έορτασμό τής μνήμης τής Άγίας Παρασκευής, ή Έκκλησία μας τιμώντας τήν «έν ταΐς αΐηλαΐς του Κυρίου χοροβατοΐσα σεμνήν», παραθέτει ένα άποστολικό άνάγνωσμα, τό όποιο αναφέρεται μέσα σε λίγες σειρές στόν τρόπο μέ τόν όποιο ένήργησε ό Θεός τή σωτηρία μας και τί τελικά μās χάρισε. Καί παρατίθεται αυτό τό άποστολικό άνάγνωσμα γιά νά καταδειχθεί ό τρόπος πού ένεργεί ή Χάρις και καθιστά μιá άδύναμη γυναΐκα ικανή, όχι μόνον νά άντέξει τό μαρτύριο, αλλά νά προχωρήσει πρós αυτό συνειδητά, άρνούμενη νά προδώσει όχι κάποια ιδέα ή ένα πρόσωπο, αλλά τόν ίδιο της τόν έαυτό, στόν όποιο έχει «μορφωθεί» ό Χριστός.

Ή μεταβολή

“Όταν ό προφήτης Ίεζεκιήλ θέλησε νά περιγράψει τό τί θά συμβεί στους άνθρώπους μέ τόν έρχομό του Χριστου και τή φανέρωσή Του στή γή, έγραψε τό έξής: «και δώσω αυτοΐς καρδιαν έτέραν και πνεΐμα καινόν δώσω έν αυτοΐς και έκσπάσω τήν καρδιαν τήν λιθίνην εκ τής σαρκός αυτών και δώσω αυτοΐς καρδιαν σαρκίνην». Στήν εποχή τής Χάριτος, ό Θεός-Πατέρας σπάει τήν πέτρινη καρδιά και μās δίνει καρδιά ευαΐσθητη και τρυφερή στήν πρós Αυτόν και τόν πλησίον άγάπη. Δέν έχουμε κάποια οΐσιαστική άλληλαγή. Ή έχουμε άλληλαγή οΐσίας! Δημιουργείται μιá νέα πραγματικότητα, μέ τόν Θεο νά παΐει νά είναι «ό φοβερός και κοηστικός τοΐς παραβαΐνουσι» και νά καθίσταται οικτίρμων και έλεήμων, χρυσός και έπικής, όντως «Πατήρ ήμών». Ή παλαιά, τυπική σχέση καταργείται και οι χριστιανοΐ γίνομαστε άληθινά τέκνα Θεοΐ. Πραγματοποιείται μιá μοναδική και πρωτοφανέρωτη στόν καθένα μας μέ τό Βάπτισμα Υιοθεσία, ή όποία μās κάνει «θείας κοινωνούς φύσεως». Δημιουργείται μιá νέα, άγία ανθρωπότητα, τής όποίας ή ζωή και τό πολΐτευμα δέν σταματά στα φθαρτά όρια του παρόντος κόσμου, αλλά εκτείνεται στο άτελεύτητο τής Βασιλείας των Ουρανών.



Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Γαλ. γ' 23 - δ' 5)

Κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ

Ἄδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἔσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας, οὐκ ἔνι δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἅρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νῆπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὢν, ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς. Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νῆπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι· ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοποθετεῖ μέ τῆ σημερινή περικοπή τὴν υἰοθεσία μας ἀπὸ τὸν Πατέρα, στό σχέδιο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας. Παρ' ὅλη τὴν πτώση καὶ τὴν ἐξαχρείωση τῆς ἀνθρωπότητας, παρ' ὅλους τοὺς παρερχόμενους αἰῶνες καὶ τίς διαδοχικὲς γενεές, ὁ Θεὸς-Πατέρας δὲν ξέχασε τὸ σχέδιό Του γιὰ τὴν υἰοθεσία μας, οὔτε ἀτόνησε ὁ ἐξ ἀρχῆς πόθος Του γιὰ τὴν ἐφαρμογή του. Καὶ ὅταν ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ ἔκρινε ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ μπορούσαν νὰ ἀνταποκριθοῦν στὴν ἀγάπη Του, ἔγινε ἔργο τὸ μέγα καὶ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ «Λόγος ἐσαρκώθη». Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ μας, φανερῶνει τὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς ἱστορίας πού κατὰ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Τὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ μετὰ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς προσκαλεῖ «τῷ φόβῳ τῆς κοιλίας τῆς παρούσης», «οὐδέ ἐπαγγέλλεται γῆν ρέουσιν μέλι καὶ γάλα», δηλαδή δὲν μᾶς καλεῖ κοντὰ Του μέ τὸν φόβο τῆς κοιλίας, οὔτε ὑποσχόμενος εὐδαιμονία καὶ ἀνταπόδοση. Ἀπλῶς προβάλλει τὴν ἀγάπη Του καὶ περιμένει τὴν ἀνταπόκρισή μας.

Ἡ ἀπολαβή

Γιὰ ποῖο ἰλόγο λῆξει ὁ Ἀπόστολος ὅτι «ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ»; «ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν». Μὴ βιαστεῖ κανεὶς νὰ ἐρμηνεύσει: «γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὴν υἰοθεσία». Τὸ «ἀπολαμβάνειν» σημαίνει «λαμβάνειν τὰ ὀφειλόμενα». Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Οἰκουμένιος ἐρμηνεύει: λέγοντας «ἀπολάβωμεν» ἔδειξε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι ἡ υἰοθεσία εἶναι «ἄνωθεν καὶ ἐξ ἐπαγγελίας, ἡμῖν κεχρηωστημένη». Ἄρα, «γιὰ νὰ λάβουμε τὴν υἰοθεσία πού ὁ Θεὸς μᾶς χρῆστοῦσε». Ἡ υἰοθεσία μας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ δὲν ἐμφανίζεται ὡς δωρεά Του ἢ χάρη Του πρὸς ἐμᾶς. Παρουσιάζεται ὡς χρέος Του πρὸς ἐμᾶς, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ὁ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, προτοῦ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφρουρούμεθα κλεισμένοι κάτω ἀπό τόν νόμον, μέχρις ὅτου ἀποκαλυφθῇ ἡ πίστις. Ὡστε ὁ νόμος ἦτο παιδαγωγός μας ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Χριστός, διὰ νά δικαιωθοῦμε διὰ τῆς πίστεως. Τώρα δέ, πού ἦλθεν ἡ πίστις, δέν εἴμεθα πλέον ὑπό παιδαγωγόν, διότι διὰ τῆς πίστεως εἴσθε ὅλοι υἱοί Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διότι ὅσοι ἐβαπτισθήκατε εἰς τόν Χριστόν, ἔχετε ἐνδυθῆ τόν Χριστόν. Δέν ὑπάρχει Ἰουδαῖος οὔτε Ἕλλην, δέν ὑπάρχει δούλος οὔτε ἐλεύθερος, δέν ὑπάρχει ἄρρεν καί θῆλυ, διότι ὅλοι σεῖς εἴσθε ἕνας ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐάν δέ εἴσθε τοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἴσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, καί κληρονόμοι βάσει ὑποσχέσεως. Ἐκεῖνο πού ἐννοῶ εἶναι ὅτι, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι ἀνήλικος, δέν διαφέρει καθόλου ἀπό τόν δούλον, ἄν καί εἶναι κύριος ὅλης τῆς περιουσίας, ἀλλά εἶναι ὑπό τήν ἐξουσίαν ἐπιτρόπων καί διαχειριστῶν μέχρι τῆς προθεσμίας, τήν ὁποίαν ὠρίσε ὁ πατέρας. Ἔτσι καί ἐμεῖς, ὅταν ἤμαστε ἀνήλικοι, ἤμαστε ὑποδουλωμένοι κάτω ἀπό τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Ὅταν ὁμως συμπληρώθηκε ὁ χρόνος, τότε ἔστειλε ὁ Θεός τόν Υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθηκε ἀπό γυναῖκα καί διετέλεσε ὑπό τόν νόμον, διὰ νά ἐξαγοράσῃ ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δούλοι κάτω ἀπό τόν νόμον, διὰ νά πάρωμεν τήν υιοθεσίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Αντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Πατέρας μᾶς τό ὑποσχέθηκε. Οὔτε μέσω μιᾶς ἠθικῆς ὑποχρέωσης δέν προσπαθεῖ ὁ Θεός-Πατέρας νά μᾶς πιέσει ἐλκύνοντας πρὸς τόν ἑαυτό Του. Ἐμφανίζει τό γεγονός τῆς σωτηρίας μας ὡς ὑποχρέωσή Του, ὡς χρέος Του πρὸς ἐμᾶς...

Ὅλ' αὐτά κατατείνουν σ' ἕνα σημεῖο. Νά ἀναδείξουν τήν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς. Νά Τόν ἀποδείξουν Θεό-Πατέρα. Νά δικαιολογήσουν τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ μας πρὸς τοὺς μαθητές Του: «πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατήρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 23,9). Ἀλλῆ σὺνάμα καί ν' ἀποδείξουν τόν ἀπόλυτο σεβασμό Του πρὸς τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Ὅ,τιδήποτε, ἔστω καί κατά τό ἐλάχιστο, μπορεῖ νά ὑποχρεώσει τόν ἄνθρωπο νά πορευθεῖ πρὸς τόν Θεό, ἀποβάλλεται καί καταργεῖται. Ὁ Θεός διεκδικεῖ τόν κάθε ἄνθρωπο, ἀλλῆ ζητᾶ νά ἀνταποκριθεῖ στήν ἀγάπη Του μὲ μόνο κίνητρο τήν ἀγάπη, χωρίς ὑποχρέωση ἢ πειθαναγκασμό.

Γιὰ τοῦτο αὐτός ὁ θεϊκὸς τρόπος σκέψης παράγει Ἀγίους καί Μάρτυρες. Ὁ Ἅγιος δέν στρατεύεται μέ φανατισμό σέ μιὰ ἰδεολογία, ἀλλῆ ἀκολουθεῖ τήν καρδιά του, ἡ ὁποία φλέγεται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τόν Θεό-Πατέρα. «Ἐάν τις ἀγαπᾷ τόν κόσμο, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρός ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰωάν. 2,15). Ἡ ἱκανοποίηση τῆς ψυχῆς του δέν εἶναι τὰ ἐπίγεια καί ὑλικά, ἀλλῆ ἡ προσευχή, ἡ νήψη, ἡ ἰσχυρὴ παράκληση καί χαρὰ τῆς θείας θεωρίας. «Ἐγὼ δέ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ» (Ψαλμ. 103,34). Ἐμπιστεύεται ἀπόλυτα τόν Πατέρα καί

26 Ἰουλίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
† Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος (β΄ αἰ.), Ἐρμούλου ἱερομάρτυρος († 305).
Ἦχος: βαρῦς – Ἑωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Γαλ. γ΄ 23 - δ΄ 5 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. ιδ΄ 14-22.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 2 Αὐγούστου, Θ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9-17 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. ιδ΄ 22-34.

ἐξαρτᾶ ὀλιόκληρη τὴν ὑπαρξή του ἀπὸ Αὐτόν. Δέν μπορεῖ νά Τόν ἀρνηθεῖ γιατί εἶναι σάν ν΄ ἀρνεῖται τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό. Τελικά, πεθαίνει ἀρνούμενος τὸν θάνατο γιὰ νά ζήσει τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός.

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

Η ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Οἱ ἐορτές τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ μνήμες τῶν Ἀγίων δέν εἶναι ἱστορικές ἐπέτειοι· δέν ἐορτάζομε ἱστορικά μέ τὴ μνήμη καὶ τὴ φαντασία μας τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γεγονότα τῆς πίστεώς μας. Ἀλλά κάθε φορά τὰ πρόσωπα εἶναι παρόντα μεταξύ μας καὶ τὰ γεγονότα συνεχίζονται στὸν χρόνο καὶ τὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἓνα αἰώνιο παρόν. Ἄν εἶναι νά μετατοπισθοῦμε ἀπ’ αὐτό τό παρόν, μετατοπιζόμαστε πρὸς τὰ ἔμπρός καὶ ὄχι πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὰ τέλη τῶν αἰώνων, ὅπου μᾶς ὀδηγεῖ ἡ προσδοκία κι ἡ ἐλπίδα τῆς πίστεώς μας. Ἡ ἀγία Παρασκευὴ καὶ ὄλοι οἱ Ἅγιοι δέν εἶναι ἱστορικά παραδείγματα, πού πρέπει νά γυρίσουμε πίσω γιὰ νά τὰ δοῦμε, ἀλλ’ εἶν’ ἐκεῖνα πού περιμένουν σὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ ἐπομένως πορευόμαστε ἔμπρός καὶ βλέπομε τὰ γελαστά πρόσωπά τους νά μᾶς καλοῦν ἐκεῖ πού ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ θά βροῦμε τὴ ζωὴ τοῦ «μέλλοντος αἰῶνος».

Ἀπὸ τὴν ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας: Διονυσίου Ψαριανοῦ (Μητρ. Κοζάνης, †), Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τόμ. Α΄, σελ. 247-48.



Παρακολουθήστε τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ’ ὄλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr